

Sion Nieuws

30 september 2022

Een uitgave van de kerkenraadscommissie van de Geloofsgemeenschap Sion te Bussum

Wim Blanken, 0294-413866, wm.blanken@hetnet.nl

Jan Mauritz, 035-6932847, secretaris.sion@gmail.com

Henk Nagel, 035-6947347, henk.nagel@kpnmail.nl

ds. Leendert W. van der Sluijs, 033-2571914, lwvdsluijs@gmail.com (eindred.)

Verschijnt vooraf aan de eerste zondag van de maand - inzenden kopij via eindredactie

We sturen maandelijks actueel Sion Nieuws als een tussentijdse manier om met elkaar te kunnen meeleven, elkaar een handreiking te kunnen doen, of iets met elkaar te delen. Tussentijds, in alle voorlopigheid, maar niet vluchtig. Om er voor God, en dus voor elkaar, te mogen zijn. (redactie)

De preek van de aartsbisschop

Letterlijk de halve wereld (4,1 miljard mensen) zag de uitvaartplechtigheid van Queen Elizabeth. Wat dan te preken? De aartsbisschop van Canterbury deed het. Hij zei onder meer: “Jezus vertelde Zijn discipelen niet *Hoe* ze zouden volgen, maar alleen *Wie* te volgen: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Het voorbeeld dat koningin Elizabeth gaf was niet een voorbeeld door haar positie of ambitie, maar door *Wie* zij volgde. Haar dienen was gegrond in haar volgen van Christus. Het was een dienen dat talloze mensen bereikte.” Woorden die zomaar lang kunnen blijven naklinken, als een echo: ‘not how but who’, niet *Hoe* maar *Wie*... Woorden die zomaar kunnen blijven haken, misschien bij u/jou ook wel. Ik wil er graag nog even bij stilstaan.

Het was Thomas die aan Jezus vroeg: Hoe kunnen wij de weg weten? Thomas die ook Didymus genoemd werd: de twijfelaar. Ja wisten we maar *Hoe* de weg van God is, want dat weten we toch eigenlijk helemaal niet... *Wie* kan er in de toekomst kijken? En welke keuzes we moeten maken is ook lang niet altijd duidelijk. Waarheen leidt de weg? – Al deze vragen, ze worden gesteld en ze mógen worden gesteld. Het is de vraag van Israël. *Wie* geeft ons een pad door de zee? Gods voetstappen blijven onbekend (zegt Psalm 77). *Hoe* Hij voorgaat – ook wij zouden het zo graag weten. Toch geeft Jezus geen ander antwoord dan: Ik ben de Weg, vertrouw op mij, en Ik ben de Waarheid zelve, geloof mij maar. Jezus zei al eerder: Herder ben Ik voor schapen die horen naar mijn stem, Ik ben gekomen opdat zij *léven* en overvloed hebben (Joh. 10:10) – dan zal de hoop niet tevergeefs zijn.

Weten we niet *Hoe* te volgen, we weten wel *Wie* te volgen. En wie zo volgt: grote kans dat Jezus ons dienen leert... En dan nog één stapje verder: als we als gemeente Zijn lichaam mogen zijn, dan ook Zijn mond. Dat ook wij tegen een medemens zullen zeggen, als een volgeling van Jezus: Je kunt op me aan (wanneer ook, op welk stukje weg ook, je kunt me vertrouwen), je kunt me geloven (ik spreek de waarheid) en ik wil met jou de levensweg ten einde lopen. Zo geve de God van Israël ons Jezus te volgen. Zo deed Queen Elizabeth.

Haar gedachtenis en haar getuigenis zij ons tot zegen.

Ds. Leendert W. van der Sluijs

Wees nooit bang om een
onbekende toekomst te
leggen in de handen van een
bekende God.

Corrie ten Boom

Kippen en opvoeden - De dierenwereld laat ons veel zien over het opvoeden van kroost, en tot mijn verbazing geldt dat toch ook van het kippenhok. Kippen kunnen nauwelijks vliegen. Ze komen ook voor in spreekwoordelijke gezegden. “Als een kip zonder kop” - is niet vleiend voor ze, want daarmee bedoelen we: dom. Ergens “als de kippen” bij zijn betekent: meteen, zonder ook maar een fractie van een seconde na te denken, afvliegen op iets nieuws. Als een kip zonder kop ergens als de kippen bij zijn.

Ik logeerde veel bij een kinderloze oom en tante. Naast ‘ons’ huis stond een enorme kast van een huis, waar een oudere dame woonde met haar dochter. Ze leefden van pensioengasten. Achter dat huis was dan ook een grote moestuin en een flinke kippenren. Onbewust haalde ik een wetenschappelijk experiment uit: ik plukte een paar kruisbessen, en gooide er eentje in de ren. Het duurde echt geen fractie van een seconde... ze stormden er als één kip op af, maar... vonden het toegeworpene niet lekker. Gemelijk gingen ze weer door met wormpjes zoeken. En ik keerde me gemelijk af van hen. Het irriteerde me.

Er zijn verschillende soorten kinder-reacties als het gaat om iets nieuws. Het ene kind is er als de kippen bij, maar het andere blijft op afstand de zaak eerst maar eens rustig bekijken en weer een ander kind kruipt weg. Natuurlijk is geen kind gelijk aan het andere, maar als we het over opvoeden hebben gaat het even om situaties die zich altijd en overal voordoen. Van het kippen-experiment heb ik geleerd dat jouw interesses nooit garanderen dat ze ook voor jouw kids boeiend zullen zijn. Dat kun je betreuren, maar forceren helpt niet. Daardoor kun je ze zelfs van je vervreemden. Wat zit er in het kind? Dat komt er onder normale omstandigheden vanzelf wel uit.

Een paar eeuwen later woonde ik met man en kroost in een huis met enorme tuin: daar kon ook nog wel een kippenhok bij met ren - en ik vind nòg steeds dat geluid van die soms zo zeurende kippen zo ontzettend gezellig. Natuurlijk dacht ik wel terug aan die vroegere ervaring, maar ik had ze heus alles vergeven. En... vond ze leuk! Op een dag - alsof ze mij dankbaar was - toch, voor de huisvesting en het kippenvoer - kwam er achter uit de tuin een zwarte kip aan wandelen met wel zes kuikentjes achter zich aan. Kennelijk was ze ontsnapt uit de ren en ergens anders gaan broeden tussen de struiken. Want: dat mens haalde steeds maar haar eieren weg! Je kunt als ouders te stuurderig zijn. Mijn echtgenoot zei: voeden is prima, opvoeden heeft geen zin. Gelukkig bestaan er voor ouders en andere opvoeders richtlijnen die ook *alle* ruimte laten voor de eigen interesse van het kind. In de Bijbel zijn die richtlijnen te vinden. (*Trudie van der Spek – Begemann*)

Zondag a.s. is er de jaarlijkse **Israëlzondag**. Maar er gaat geen zondag voorbij of het is Israëlzondag, als we bedenken dat ‘niet wij de wortel dragen, maar de wortel ons draagt’, zoals Paulus dit in de Romeinenbrief verwoordt (Rom. 11:18). Stel u toch voor dat het andersom zou zijn! Dat er inderdaad bomen zijn met de wortels in de lucht. Op een foto zou het kunnen. Maar dan heb je de foto op z’n kop. Een omgekeerde wereld. Toch zijn er vele christenen die zo leven. Die zeggen dat Israël naar ons moet luisteren. Terwijl het in Gods normale wereld toch echt zo is dat wij naar Israël zullen moeten luisteren. De Bijbel is nu eenmaal oorspronkelijk een Joods boek, van Genesis t/m Openbaring. Geschreven door Joden – in het Hebreeuws of in het Grieks, maar door afstammelingen van Sem. Omdat God met hèn verderging. Jullie zijn het licht van de wereld, zei Jezus tot zijn discipelen, tot die 12 Joodse mannen, als vertegenwoordigers van alle 12 stammen van Israël. ‘Jullie zijn het zout van de aarde.’ Dat zijn wij dus niet, dat zijn zij. Israël is de wortel, het licht, het zout. Wij mogen ons laten dragen en verlichten. Wij mogen het zout gebruiken. Dit dus bijvoorbeeld: *wij hebben niets te zeggen als we niet naar Israël hebben leren luisteren*. Reinigend, zuiverend zout is dat. Menige flauwe preek zou een flinke scheut kunnen gebruiken. En tegelijk: wie het gebruikt, krijgt werkelijk de smaak te pakken. Als God ‘godelozen rechtvaardigt’ (Rom. 4:5) dan doet Hij dat door Israël, door mensen als Abraham en David, zegt Paulus. Van hen kun je het geloof leren. En dan word je er door God bijgerekend, gerechtvaardigd heet dat. Nou ja, uit dit stukje blijkt ook wel dat er voor ons nog altijd veel te leren valt. Daarom is het Israëlzondag. Om het er met elkaar expliciet over te hebben: hoe was het ook al weer? De wortel draagt de boom! Niet andersom toch?! (*ds. L.W.v.d.S.*)